

Eerste hulp met Orions Herinnering

Titel: *Eerste hulp met Orions Herinnering*

Auteur, redactie, vormgeving en omslagontwerp: Michel Lemmen, met behulp van AI-hulpmiddelen

Zetwerk: Microsoft Word 365

Druk: Mijnbestseller.nl

ISBN: 9789403896052

Eerste druk: 2025

© 2025 Michel Lemmen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgegeven door: Bookmundo.nl

Website auteur:

https://publishnl.bookmundo.com/site/userwebsite/index/id/michel_lemmen

Hoofdstuk 1 – Wie is wie.

Ruimtehaven Waddinxveen, genesteld in de schaduw van het historische Gouda op Aarde, is een onverwachte oase van interstellaire innovatie. Als je de haven nadert, voel je de serene sfeer die de nuchtere charme van een Nederlandse gemeenschap combineert met de grenzeloze mogelijkheden van de ruimtevaart. Het is alsof de tijd stil lijkt te staan, terwijl mensen en allerlei buitenaardse rassen zij aan zij werken aan de toekomst.

De haven weerspiegelt de harmonie tussen oude en nieuwe wereld.

Traditionele Nederlandse architectonische invloeden samengesmolten met geavanceerde ruimtevaarttechnologie vormen een boeiende aanblik. De ingang is als een enorme trechter van bijna vijftig meter hoog die half in de grond is gegraven, de opening naar het westen gericht. Langs de aanvoerweg van vijfhonderd meter staan diverse standbeelden van wel vijf meter hoog op kleine sokkels, van prominente figuren uit de ruimtevaartgeschiedenis.

De lanceerplatforms en hangars, ontworpen met een knipoog naar de iconische windmolens, brengen een gevoel van herkenning en trots. In de controlecentra en woonmodules, met hun strakke, moderne lijnen, voel je de vooruitstrevende geest van de Nederlandse designfilosofie.

Aanvankelijk waren er meerdere ruimtehavens op Aarde, maar vanwege de ligging van Nederland en de eenvoudige toegang tot de Rotterdamse haven, werd deze snel de primaire haven voor veel buitenaardse bezoekers, dit heeft de ingebruikname en groei sterk beïnvloed.

De haven dient als een brug tussen de aarde en de sterren. Langs de lanceerplatforms zie je diverse ruimteschepen, consulaire schepen, transportschepen en kleinere onderzoekschepen, glinsterend in het zonlicht.

Op een van de grotere plaatsen staat een enorm transportschip, lang en dun, wel honderdvijftig meter lang en twintig meter breed.

Zowel aan de boven- als onderkant zijn bevestigingspunten gemaakt voor veertig voet containers, die na al die eeuwen nog steeds gebruikt worden, hoewel van een ander materiaal, en zelf een stuk lichter en sterker.

Dit schip, Orions Herinnering, staat klaar in de komende dagen te lanceren voor humanitaire hulp aan Skorvia.

Skorvia, de thuisplaneet van de Skorvianen, is onlangs geraakt door een zonnevlam van de rode dwergster Skorvia Prime, die een hele lange levensduur hebben maar wel gevaarlijk kunnen zijn door de onstabiele verbranding van de elementen.

Dit heeft gezorgd dat de barre planeet waar de, toch al moeilijke groei van voedsel, bijna onmogelijk is geworden.

De planeet zal in de loop van een of twee jaar wel weer eigen kracht kunnen functioneren, maar vooralsnog is alle hulp hard nodig.

De meeste bewoners waren ondergronds, waar ze meeste tijd doorbrengen, dus was de ramp minder dodelijk dan dat deze had kunnen zijn.

Het probleem bij de bevoorrading van de planeet, is dat bijna altijd containers naar buitenste planeet moet worden gebracht, daar gelost en de Skorvianen halen het dan zelf op.

Voor buitenstaanders is bezoek aan Skorvia gebaseerd op landingslicenties, waar ook nu, zelfs na eeuwen in het ruimtegilde, nog erg spaarzaam mee wordt omgegaan.

Na haar laatste missie naar EGS-zs8-1, een sterrenstelsel hier bijna veertien miljard lichtjaar vandaan, is het consulaire schip de Stellaire Zwaan, na haar indrukwekkende leven van ruim dertig jaar, opgenomen in het ruimtevaartmuseum, waar het nu pronkt tussen iconen zoals de Sputnik, Apollo periode maanlanders, en diverse andere machines uit de tijd daarna. Met een tentoonstelling er vlak naast ter ere van de generatieschepen, die ook al enkele eeuwen onderweg zijn naar andere werelden. Er zijn met haar een enorm scala aan technieken en technologieën meegebracht, waardoor ruimtereizen iets minder dan tien keer efficiënter is geworden, en met de nieuwe kwantumnavigatie, is het in kaart brengen van sterren ook aanzienlijk eenvoudiger.

Hierdoor is in theorie een kwantumsprong afstand van vijfhonderd lichtjaar mogelijk, maar dan is de mix van Waterstof en Helium-3 nagenoeg op, en is een terugreis niet mogelijk.

Transportschip Orions Herinnering is, na een bouwperiode van ruim anderhalf jaar, pas geleden afgebouwd, en wachtte nog op haar eerste reis.

Chefkok Harry Biggins en hoofdengineer Zara Zonraad, onderdeel van de voormalige bemanning van de Stellaire Zwaan, zijn aan de bemanning toegevoegd, hun grootste aandeel in de keuze op hun aanwezigheid, zij hebben beiden al landingslicenties voor het leven voor Skorvia.

Kapitein Jack Blade, een charismatische leider met een bijna koninklijke uitstraling, een man van rond de vijftig jaar met donkergrijs haar en volle baard, geeft Harry en Zara een hand, "Harry, Zara, ik ben Jack Blade, welkom aan boord van Orions Herinnering, jullie komen hoog aanbevolen door Leo Stern."

Zara geeft als eerste antwoord, "Dank u kapitein, ik hoop dat we deze aanbeveling kunnen waarmaken."

Harry glimlacht mee, en schudt Jacks hand, “Dank je Jack, op zijn minst gaan we wel lekker eten onderweg. Hopelijk kunnen we de Skorvianen assisteren, wat een tragedie voor hen.”

Jack knikt begrijpend terwijl hij zijn hand terugtrekt, “Ja, ze hebben het nu zwaarder dan ooit. Maar met jullie erbij, zouden we wel de mogelijkheid hebben om te mogen aanvliegen tot hun thuiswereld, dan hebben ze de voorraden veel sneller. Onze reis zal de allereerste hulp zijn, terwijl grotere transportschepen geladen worden, en ook die kant op gaan komen.”

Jack kijkt achter zich en ziet anderen aankomen, “Ah, ik zal jullie voorstellen aan de andere bemanningsleden.”

Harry en Zara kijken op en Zara lacht en roept vrolijk, “Elvis, fijn om je weer te zien!” en ze rent op hem af, en Elvis glimlacht als hij zijn hand uitsteekt naar haar.

“Fijn om je weer te zien, ik wist niet of jullie me zouden herkennen, het was maar één reisje samen.” lacht hij.

Zara knikt terwijl ze hem de hand schudt, en Harry rustig op hen afwandelt, “Natuurlijk wel, je bent een prima communicatiespecialist, en hebt de leegte goed gevuld na het vertrek van Ava Orion.”

Dan is Harry ook erbij gekomen, “Elvis Kelder, een jaar geleden al weer, de tijd vliegt.”

Elvis schud ook Harry’s hand en knikt met een glimlach, “Ja, ik heb nog een en ander geleerd uit die database die jullie meebrachten, dingen die ik niet voor mogelijk had gehouden.”

Jack stapt erbij, en vult het gesprek aan, “Ja die database heeft in het afgelopen jaar de hele ruimtevaart op zijn kop gezet. Kwantumnavigatie, de motoren zijn nu bijna vijfhonderd procent efficiënter dan voorheen, en nog maar niet te spreken over de vooruitgang in medische technologieën.”

Dan draait hij zich half om, en houdt zijn arm open naar de scheepsdokter, een bruine vrouw en bruin golvend kort haar, in het typische medisch blauwe uniform, “Dit is dokter Luna Mendez, zij zal zich buigen over eventuele medische issues op Skorvia, en aan boord uiteraard.”

Luna kijkt met een glimlach naar Harry en Zara, “Fijn kennis te maken, ik zal mijn uiterste best doen om alle medische zaken te behandelen.”

Harry knikt zijn hoofd met een glimlach, Zara schudt haar hand, “Ik weet zeker dat het allemaal goed komt, Luna.”

Dan stapt een man naar voren, van begin dertig, kort bruin haar en strak geschoren, met een stuurse militaire houding, “Mijn naam is Logan Bjorn, wapentechnicus. Ik ga zorgen dat wij niet door piraten of ander tuig worden lastig gevallen. Of anders hen te wijzen op de gevaren. En ze op de hoogte te brengen van juist die gevaren.”

Harry schudt zijn hand, terwijl het dit keer Zara is die lachend knikt, “Klinkt als een veilige reis die we tegemoet gaan.”

Logan glimlacht kort en antwoord met een korte knik, “Daar ga ik mijn best voor doen, Zara.”

Dan legt Jack zijn hand op de schouder van een jong Aziatisch uitziende jonge vrouw, “Dit is Chen Stellar, de jongst afgestudeerde van de Intergalactische Academie der Wetenschappen op Vega-3, ze is onze piloot en astrofysicus.”

Chen glimlacht naar Harry en Zara, “Milo hield maar niet over jullie op tijdens onze sessies hier op Waddinxveen, ik heb het gevoel dat ik jullie daardoor al maanden ken.”

Harry lacht, terwijl Zara heer nu de hand schudt, “Milo is een aardige knul, maar mogelijk iets te enthousiast over zijn banden met anderen. Maar we zullen meemaken of zijn verhalen over ons een beetje op de werkelijkheid lijken.”

Chen kijkt een beetje lachend naar hen, “Ja, dat is exact wat hij zei dat jullie zouden zeggen. Ik zal kijken of de theorieën over kwantumnavigatie die Milo en ik ontwikkeld hebben, ook echt werken. Orions Herinnering is uitgerust met de laatste technieken van de database, en ik ben volledig geleerd op die materie.”

Harry knikt lachend naar haar en legt een hand op haar schouder, “Ik denk dat het helemaal goed komt, we hebben het volste vertrouwen in jouw kennis en kunde.”

Zara staat naast Harry, en glimlacht, “Ik zal de motoren op uiterste conditie houden.”

Dan komt een laatste persoon in beeld, een oudere man met korte dreadlocks, en een grijzende baard, “Ik ben Karl Janssen, ik zal zorgen dat de voorraden die we mee gaan nemen ook echt allemaal aankomen. Mijn officiële titel is voorraad specialist, dus als je iets in voorraad hebt wat ik mag weten, geef het door en ik hou bij hoe en wat.”

Zara knikt, en Harry schudt zijn hand vrolijk, “Aangenaam Karl, goed om je erbij te hebben.”

Dan zijn ze zelf aan de beurt, en Zara begint, “Ik ben Zara Zonraad, geboren en getogen op Vega-3, en op mijn achttiende verhuisd naar de Aarde, en nu al bijna zeven jaar onderdeel van de ruimtegilde als engineer.”

Harry staat naast haar, en glimlacht, “Ik ben Harry Biggins, chefkok uit Schiedam. Ooit opgemerkt door kapitein Fred Bakel van de ruimtegilde, vanwege het schrijnende tekort aan koks bijna tien jaar geleden. Erbij gekomen en nog geen dag spijt van gehad.”

Jack kijkt naar de hele groep, en met een lach zegt dan, “Morgenmiddag lanceren we, pak de rest van de dag rust, en morgen ochtend zien we elkaar hier voor de laatste puntjes.”

De groep gaat daarmee terug naar het administratiegebouw van de ruimtehaven,

terwijl Harry en Zara richting het schip gaan, Harry kijkt eens naar het silhouet, “Lang en dun, net als de Zwaan, maar toch helemaal anders. Alles gebeurt nu in de neus van het schip.”

Zara kijkt met hem mee, en wijst naar de achterkant, “Ik hoop wel dat ik niet alleen maar met die motoren bezig ben, en wij ook onze tijd hebben samen.”

Harry lacht hardop en legt zijn arm om haar heen op haar schouder, “Die buis waar de containers op komen zullen vast hol zijn, en kunnen we gewoon doorheen lopen, denk ik.”

Dan pakt hij haar hand en trekt haar er naartoe, “Kom, we gaan gewoon kijken.”

Zara lacht om zijn vastberadenheid en loopt met hem mee naar binnen, “En als het niet mag?”

Harry kijkt haar kort aan terwijl hij blijft lachen, “We gaan hier vanaf morgen een paar weken op leven, met nu kijken zullen we echt niet van de bemanning gehaald worden. Plus onze landingslicenties voor Skorvia zijn te belangrijk voor deze missie.”

Ze lopen samen aan de onderkant van de kop van het schip, en stappen de loopplank op, een soort ontvangsthal in.

Recht voor hen een deur naar een sluis, daarachter een trap naar een verdieping hoger, en verder nog een deur naar de lange dunne gang door het schip heen.

Eerst lopen ze door de deur en gaan ze de trap op naar boven. Daar zien ze als eerste een keuken, een stuk kleiner dan de ruime keuken van de Stellaire Zwaan.

Eeraan gekoppeld de eetzaal, bestaande uit net genoeg ruimte voor de acht bemanning om te kunnen eten. Harry kijkt wat rond en komt dan bij Zara terug, “Erg compacte keuken, alles is er wel, en staat wel dichter op elkaar. Daar kan ik die hogedruk snelkookpan neerzetten.”

Er tegenover een acht tal deuren, met de slaapvertrekken van de bemanning, Zara opent de deur met haar naam erop en ziet een kamertje van twee bij drie meter, een bed, een bureautje van een meter langs de muur bij het hoofdeinde en een stoeltje, met boven het bureautje een kastje waar de persoonlijke spullen in kunnen.

Harry kijkt in zijn kamer en ziet dezelfde indeling, “Oké, minder luxueus dan op de Zwaan, maar het is wel voldoende om je in terug te kunnen trekken.”

Dan gaan ze naar de controlekamer, waar een paar engineers nog druk bezig zijn om de bijgewerkte sterrenkaarten in de database te laden.

Ook deze ruimte is klein en compact, wel alle onderdelen zijn aanwezig en met ruimte om te werken, hetzelfde voor het commando kamer voor de kapitein.

In diezelfde kamer zijn ook de wapensystemen consoles geplaatst, zodat de kapitein en wapendeskundige snel en adequaat kunnen reageren.

In de gang met de keuken en slaapvertrekken, is nog een trap omhoog, die leidt naar

het observatiedek, een plek die wel een stuk ruimer is dan alle andere kamers, een panoramisch raam dat van links naar recht naar buiten kan kijken, met een deel recht omhoog.

Zara ziet dit, en moet lachen, “Ontspanning is toch wel een belangrijk onderdeel van dit schip blijkbaar, vooral gebaseerd op teambuilding.”

Harry pakt haar hand, en samen kijken ze naar buiten uit het raam, het administratieve gebouw duidelijk zichtbaar door het raam, dan kijkt Zara even naar Harry, “Zullen we gaan kijken hoe de motorruimte eruit ziet?”

Harry knikt en samen lopen ze hand in hand door de smalle, en slecht verlichte gang, die nog veel langer lijkt door de zwakke verlichting.

Harry lacht als ze door de gang lopen, “Deze gang zou zo maar uit een slechte horrorfilm kunnen komen.”

Zara opent onderweg wat kasten, die over de gehele lengte zijn aangebracht, en dit zijn allemaal koppelkasten voor de containers, om ze in geval van nood met de hand te kunnen bedienen, zowel vast- als loskoppelen, “Oh, dat is wel een handige toevoeging. Laten we hopen dat we die nooit nodig zullen hebben.”

Harry kijkt met haar mee, en ziet wel wat technische hendels en tandwielen, maar kan het niet plaatsen, “Wat zijn het dan?”

Zara kijkt geamuseerd naar Harry, “Handbedieningen voor de containers die we ophalen, dit gaat normaal gesproken elektronisch, maar het kan met de hand als het nodig mocht zijn.”

Harry knikt begrijpend, “Voor als de Zypheriaanse containeraccu’s weer eens leeg zijn?”

Zara lacht zachtjes, “Elke accu Harry, je moet niet alle Zypheriaanse technologieën over één kam scheren.”

Harry grinnikt een beetje, “Weet ik toch, maar hun accu’s hebben wel de zwakste reputatie.”

Zara lacht met hem mee terwijl ze verder lopen, “Niet zo gemeen doen.”

Een paar minuten later komen ze de motorruimte in, een kleine ruimte, met aan de zijkant wat panelen om bij de motoren te komen voor onderhoud en reparaties.

Harry kijkt wat rond, de ruimte is wel heel goed verlicht met wit licht, “Niet erg veel ruimte om te werken, maar praktisch lijkt het wel.”

Zara kijkt in de motorcompartimenten, en ziet meerdere afgesloten kastjes, die ze een voor een opent, “Oh, deze schepen zijn voorzien van hun eigen gereedschap opberg ruimtes, dat is handig. Maar ik neem wel mijn eigen set mee.”

Harry glimlacht als hij haar half uit dat paneel zit steken, “Lijkt me wel, je eigen gereedschap is toch vertrouwder dan meegeleverd materiaal.”

Zara komt uit het compartiment en kijkt hem aan, “Oh, dit spul is echt kwaliteit, ze

kunnen het zich niet veroorloven om tweederangs gereedschap mee te geven. Dat kan een hele missie in gevaar brengen.”

Harry knikt naar haar, haar haar is al een beetje in de war door het leunen in het compartiment, en antwoord, terwijl hij haar haar probeert recht te strijken met zijn handen, “Dat snap ik wel, onderhoud moet wel veilig gebeuren, anders gaat een schip nergens heen.”

Zara lacht en leunt zacht in zijn hand, niet wetend van haar haarsituatie, “Precies, pannen zijn van bijna alle metalen te maken, maar we hebben maar twee motoren, die moeten goed werken.”

Harry knikt begrijpend, en dan komen er een drietal monteurs de ruimte in, wat het helemaal vol maakt, “Kunnen jullie de ruimte vrij maken, wij moeten voor de lancering morgen, nog een paar details afronden.”

Harry en Zara knikken, en maken plaats door de motorruimte te verlaten, “Goede dienst heren.” Zegt Zara bij het verlaten van de ruimte en samen lopen ze terug door de gang naar de ingang van het schip.

Als ze daar aankomen, zegt Harry, “Er is geen landingsvoertuig aan boord, zoals die twee die we op de Zwaan hadden.”

Zara kijkt naar hem, en wijst dan naar een paar kleine ronde deuren, ongeveer een meter in diameter, in de gang, “Daarin zitten ontsnappingscapsules, mocht alles misgaan, heeft iedereen er ééntje. Ze brengen de passagier nog wel een eindje weg, maar door de kleine ruimte kan er niet veel voedsel mee, behalve wat je meebrengt. Een paar dagen maximaal.”

Harry kijkt naar de ronde deurtjes, dan naar Zara, “Misschien moeten we er een paar noodrantsoenen in stoppen, voor het geval dat?”

Zara glimlacht naar hem, en kijkt hem diep in de ogen, “Vertrouw je mijn technische kunsten niet meer, Harry?”

Harry schiet in de lach, en pakt haar wangen tussen zijn handen, “Natuurlijk wel, het is ook alleen voor het geval dat.”

Zara smelt weer van zijn aanraking, maar herpakt zich dan weer, “Je zou per module een paar rantsoenen in de ruimtes daarnaast doen, waar de hendels zitten voor de container controles. Maar je kan ook vertrouwen op de techniek, wat inmiddels al bijna vijf eeuwen vrijwel zonder noemenswaardige problemen werkt.”

Samen lachen ze en stappen van Orions Herinnering af.

Jack is in het administratieve gebouw, en heeft overleg met Jess Hordijk, de havenmeester voor ruimtehaven Waddinxveen, “Dus we gaan diverse containers met hulpgoederen ophalen?”

Jess knikt terwijl ze naar haar datapad kijkt, “Dat klopt Jack, maar de andere rassen hebben momenteel geen mogelijkheden om de containers zelf naar Skorvia te

brengen.”

Jack kijkt een beetje boos om dit bericht, “Wat? Niet eens één schip beschikbaar?” Jess kijkt op van haar datapad, “Kapitein Blade, het zou fijn zijn als u zich professioneel opstelt. Er worden ook grote transportschepen voorbereid, maar die gaan gewoon langer duren om te vullen en te reizen.”

Jack wordt daar niet kalmer van, “De Skorvianen sterven uit als er niet snel iets gebeurt, het kan niet zo zijn dat het weer de mensheid is die helpt, we zijn een ruimtegilde. Volgens mij werken we allemaal samen.”

Jess knikt, een beetje teleurgesteld, “Ja, Jack, maar er zijn wel hulpgoederen klaargemaakt. Alleen hebben ze nu niet de mogelijkheden om de spullen zelf te vervoeren. En wij hebben Orions Herinnering net af.”

Jack zucht eens, en praat meteen rustiger, “Maakt ook niet uit denk ik, wij gaan toch wel. Dus we gaan eerst naar de Maan, voor vier containers?”

Jess kijkt weer naar haar datapad, “Klopt, vier met Helium-3, die zijn al in een baan rond de Maan gebracht, kan je gewoon oppikken. Dan door naar Paxos, die leveren ook vier containers met bouwmaterialen voor kassen.”

Jack schrijft mee in een notitieblok en een potlood, iets wat na al die eeuwen nog gewoon gebruikt wordt, “Maan, vier keer, Paxos vier keer, en daarna?”

Jess tikt op haar scherm, en kijkt op, “Zyphar is de volgende stop, acht containers, zes met vruchtbare grond en twee met zaden en kleine plantjes.”

Jack schrijft dat ook op, en kijkt naar Jess, “Dan heb ik van de Herinnering twee rijen vol, nog ruimte voor acht containers.”

Jess glimlacht, en kijkt weer naar haar datapad, “Oh, die komen wel vol, en dan volgt daarna Caelum, met nog eens acht containers. Daarin zitten veel bouwmaterialen voor energieopwekking en behoud.”

Jack schrijft het allemaal op, en kijkt dan omhoog naar Jess, “Dat wordt best een zware lading, ik zal met Karl overleggen, hoe we die het beste opstellen, een onbalans in de ruimte is geen probleem, maar in een atmosfeer kan dat misgaan.”

Jess knikt en tikt weer op haar datapad, “Ik zal aan alle verantwoordelijken vragen om het manifest door te geven, dan heb je de juiste gewichten ook meteen. Dan kan Karl daar beter op anticiperen.”

Jack knikt en doet zijn notitieboekje dicht, en stopt het in zijn borstzak, “Ik hoop echt dat dit vlot verloopt, hoe langer het duurt, hoe moeilijker het wordt voor de Skorvianen.”

Jess knikt begrijpend, “Ja dat klopt, als je wilt, kan je ook vandaag nog lanceren?”

Jack schudt zijn hoofd, “Nee dat is niet nodig, ik zag dat er nog technici aan boord zijn, en de bemanning heeft vandaag vrijaf gekregen van me. Morgen is al druk genoeg, met de komende tijd bijna geen rust, tot het is afgehandeld.”

Jess knikt weer begrijpend, “De technici laten me net weten dat ze klaar zijn, Orions Herinnering is klaar om morgen te vertrekken.”

Jack glimlacht weer, zijn boosheid van het begin al helemaal vergeten, “Mooi, dan gaan we zodra het team aan boord is, ik heb de beste specialisten aan boord voor deze missie.”

Dan staat hij op, geeft Jess, die inmiddels ook staat, een hand en bedankt haar voor de informatie. Daarna loopt hij haar kantoor uit en gaat naar de ingang van de ruimtehaven.

Daar zijn inmiddels bij de standbeelden van Yuri Gagarin, Neil Armstrong en Sarah Saxon, de beelden op de aanvoerweg gemaakt van alle leden van de laatste missie van de Stellaire Zwaan, Leo Stern, Kai Meteor, Tara Nova, Lyra Benning, Milo Pulsar, Zara Zonraad, Harry Biggins, de Paxiaanse ambassadeur en Ava Orion bijgevoegd, hun missie naar EGS-zs8-1 was niets minder dan spectaculair, en heeft het hele ruimtevaart programma hernieuwd en verbeterd.

Harry en Zara lopen het administratieve gebouw in, en lopen vrijwel rechtstreeks naar de data analisten, en daar vinden ze Milo Pulsar, druk aan het werk met Andrea Saxon, die nu, een jaar later een stel zijn dat elkaar goed aanvoelt.

Milo ziet hen binnenkomen en zijn gezicht licht op, “Zara, Harry, wat leuk om jullie te zien.”

Zara en Harry lachen en komen dichterbij hen, en Zara antwoord, “Hoi Milo, ben je nu hier aan het werk?”

Milo kijkt achter zich, naar Andrea en lacht als hij weer naar Zara kijkt, “Nee, ik start volgend schooljaar als instructeur astrofysica aan de academie. Voor nu breng ik gewoon lekker veel tijd door met Andrea, we zijn nog steeds bezig met de database van An’Ira. Daar hebben we het nog wel wat jaren druk mee.”

Harry lacht en kijkt in het rond, “We hebben wel veel vooruitgang geboekt in het laatste jaar.”

Milo kijkt hem geamuseerd aan, “Dat is de meest eufemistische uitdrukking van de eeuw. We hebben zeker drie eeuwen aan vooruitgang in één jaar behaald.”

Zara kijkt met een lach naar Milo, “Daar heb jij een enorm aandeel in gehad, de kwantumnavigatie, nieuwe sterrenkaarten.”

Milo lacht met haar mee, “Oh ja, en jouw efficiëntiemodule dan? Daar is op doorgeborduurd en we hebben meer dan tweehonderd procent zuinigere motoren. En de anti-zwaartekracht apparaten in bijna alle transportkisten en containers? Vervoer ervan is bijna gratis geworden omdat we bijna geen energie meer nodig hebben om het te vervoeren.”

Harry legt een hand op hun schouders, “Jullie zijn echt toppers, en beiden veel verschil gemaakt.”

Ze kijken beiden lachend naar Harry, en Milo gaat verder, “Jij moet helemaal ophouden, Harry, jouw meegebrachte planten van Loptus hebben gezorgd dat we nu eten kunnen produceren, niemand heeft meer honger, binnen een jaar. Gewoon geweldig.”

Zara lacht mee, “Hij heeft gelijk Harry, jij hebt bijna alleen het hongerprobleem in de wereld beëindigd.”

Harry knikt lichtjes met een trotse glimlach, “Maar goed, waar we voor kwamen...” Voordat hij verder kan, knikt Milo al, “Ik weet het, morgen gaan jullie naar Skorvia. Zo’n belangrijke missie, ik zou wel mee willen, maar ik kan niet meer reizen, ik blijf bij Andrea.”

Zara knikt met een glimlach, “Dat weten we ook wel, Milo, we kwamen langs om gedag te zeggen, en je veel geluk te wensen met je baan en met Andrea.”

Andrea sluit ook bij hen aan, haar grote groene ogen lijken nog meer te stralen in de buurt van Milo, “Hoi jongens, jullie gaan weer op reis? Hoor ik dat goed?”

Harry geeft haar een hand, “Jazeker, Skorvia heeft onze hulp nodig, en met Zara en mij erbij, kunnen we veel rode tape omzeilen, en sneller helpen.”

Andrea knikt begrijpend, “Ja ik zag het al in de nieuwsberichten, een zonnevlam, verschrikkelijk.”

Harry knikt mee en glimlacht, “Klopt, en wij gaan dat herstellen, in ieder geval doen wat we kunnen, en wij kunnen veel, dat hebben we al eens laten zien.”

Zara kijkt naar Andrea en Milo, “Deze missie gaat wel even duren, het kan zomaar zijn dat we enkele maanden bezig zijn, maar ook daarin hebben we ervaring opgedaan op Pennarion zeven.”

Milo lacht, denkend aan die tijd op de Stellaire Zwaan, “Wow, ja, dat was een lange klus, maar we hebben de Aviarmis wel gered toen, ik hoop dat het ze gelukt is om dat generatieschip te maken en gebruiken.”

Zara knikt en glimlacht, “Dat zullen wij nooit te weten komen denk ik, maar wij hebben gedaan wat we kunnen.”

Milo lacht hardop en knikt, “Dat is een zekerheid, en dat gaat voor deze klus niet anders zijn. Oh, en ik hoor dat Chen Stellar jullie nieuwe astrofysicus is? Zij is echt buitengewoon snel, die hoef je maar één keer iets te vertellen en ze reproduceert het zo weer.”

Harry knikt en geeft Milo alvast een hand, “Klopt, net zo jong als jij volgens mij? Maar ze komt inderdaad wel intelligent over.”

Milo schudt zijn hand stevig, “Jullie hebben een goede aan haar, ze zal het schip uitstekend besturen en kent de kwantumnavigatie net zo goed als ik, als ze al niet beter is inmiddels.”

Zara lacht, “Geweldig, we gaan haar kunsten nodig hebben.”

Daarna nemen ze afscheid en lopen ze het administratieve gebouw uit, zo naar de toegangsweg naar de ruimtehaven, Harry schudt zijn hoofd, “Ik blijf het wel gek vinden om een standbeeld te zien van mezelf zo langs de toegangsweg.”

Zara knikt begrijpend, “Ja, dat heb ik ook, het lijkt niet te horen, zo tussen al die grootheden.”

Harry knikt instemmend, “Volgens mij was wat wij gedaan hebben, bij lange na niet zo belangrijk als wat bijvoorbeeld Yuri en Neil hebben gedaan.”

Zara kijkt eens naar Harry, en lacht, “Yuri was de eerste mens in de ruimte, Neil de eerste op de Maan, wij de eerste mensen in een ander sterrenstelsel, en daar op een andere planeet. Maakt dat het niet net zo groot als hen samen?”

Harry lacht wat, en kijkt naar de grond, beseffend dat hun impact wel degelijk net zo groot, al dan niet groter, dan die originele pioniers. Alleen hebben zij dat pas later gedaan.

Samen lopen ze naar het hotel waar ze voor die nacht verblijven, en gaan naar het restaurant waar ze samen genieten van een diner.

De volgende morgen lopen Harry en Zara naar de Orions Herinnering, onderweg komen ze Chen tegen, die ook naar het schip loopt, een hele grote rugzak dragend.

Harry snelt naar haar toe, een grote glimlach op zijn gezicht en zijn hand al uitreikend, “Kan ik je helpen met die tas? Hij is bijna groter dan jij.”

Chen schiet in de lach en doet de tas af en overhandigd hem aan Harry, “Alleen voor die opmerking al krijg je hem ook nog.”

Harry bindt de tas snel om zijn rug, terwijl Zara ook bijsluit, die vrolijk vraagt, “Heb je zin in deze reis? Ondanks de moeilijkheden van Skorvia, is het wel een mooie trip.”

Chen glimlacht en knikt vrolijk, “Ja, ik kan eigenlijk niet wachten om te beginnen met de lessen die Milo mij heeft geleerd.”

Harry lacht en legt zijn hand op haar schouder, “Je gaat het geweldig doen. Al is het alleen maar omdat jij de techniek al theoretisch kent, Milo moest het doen vanaf niets.”

Chen glimlacht een beetje verlegen, maar knikt vastberaden, “Ik kan dit inderdaad, we maken er een mooie reis van, die de mensheid weer een stapje hoger zetten in de ogen van de andere rassen.”

Zara knikt met haar mee, haar blik serieus, “Ja, blijkbaar heeft geen enkel ander ras uit deilde momenteel schepen beschikbaar om Skorvia te helpen. Maar wij zullen altijd schepen vrij maken.”

Harry glimlacht, “Al heeft elk ras honderd schepen, wij blijven toch ook ons steentje bijdragen. Zoals het oude gezegde gaat; niemand wordt achtergelaten.”

Chen kijkt naar Harry, haar blik onderzoekend, “Je meent dat nog ook, of niet?”

Harry knikt instemmend en Zara antwoordt glimlachend, “Dat geldt voor ons

allemaal.”

Chen schiet in de lach, “Oh, Milo had echt gelijk. Met jullie positieve instelling, gaan we de Skorvianen een goede kans op overleven geven.”

Langzaam maar zeker komt hun thuis voor de komende tijd steeds dichterbij, als ook Jack en Logan naast hen komen lopen, en Logan vraagt met een grijns, “Heeft iedereen er zin in?”

De anderen lachen een beetje, en Harry antwoord, “Zeker weten, maar ik hoop wel dat we op tijd bij Skorvia aankomen, en het probleem niet te ver gevorderd is.”

Jack knikt stilletjes, maar antwoord wel, “De Skorvianen hebben geluk gehad dat het meeste van hun leven ze ondergronds zijn, hierdoor heeft alleen de vegetatie aan het oppervlak van de planeet er last van. De voorraden bewaren ze ook ondergronds, dus ze kunnen er nog bijna een jaar op leven.”

Harry knikt wel, maar hij weet als geen ander hoe lang het kan duren voordat planten gegroeid zijn, als ze in de grondstoffen van een andere planeet al groeien, “Ja, maar niet elke plant kan op elke planeet overleven. Ik hoop dat ze genoeg zaden hebben om te herbeplanten.”

Jack kijkt hem bemoedigend aan, “Ik denk dat het wel goed komt, we gaan namelijk ook langs Zyphar om grond te halen en zaden van hen, die zijn, volgens de Zypherianen geschikt voor elke grondsoort. En bij de Paxianen gaan we kassen ophalen, dus dat moet goed gaan.”

Harry knikt begrijpend, “Als ik het goed begrijp, gaan we zowat alle rassen van de ruimtegilde af, om spullen te halen? Wel mooi dat de anderen die spullen klaar hebben, ik dacht eigenlijk dat wij als mensen het alleen gingen doen.”

Jack kijkt hem aan, een beetje verrast, “Weet je dat ik dat gisteren bij de briefing met Jess Hordijk ook dacht? Maar nu ik jou zo hoor, wij doen het niet alleen, iedereen doet zijn deel, wij leveren het schip en de mankracht.”

Harry knikt lachend, “En de landingslicentie.” Waarna de hele groep lacht om de wetenschap dat Harry en Zara inderdaad behalve hun vindingrijkheid ook daarvoor aan de missie zijn toegevoegd.

Jess wilde hen eigenlijk langer op Aarde houden na hun rol op de Stellaire Zwaan een jaar geleden, maar goed, het zijn reizigers, daarvoor krijgen ze een prima beloning.

Maar ze weet ook dat de enorme schat aan informatie en dingen die zij hebben meegemaakt, nog voor generaties stof hebben.

Als de groep aankomt bij Orions Herinnering, staan Luna, Elvis en Karl al te wachten met een grijns, de intocht van het vijftal lijkt namelijk op een introductie van een set vrienden uit oude series, het ziet er heel gemoedelijk uit en Luna fluistert in Elvis' oor, “Als dit zo altijd is, gaan we een vrolijke missie tegemoet, ongeacht wat we gaan

tegenkomen.”

Elvis lacht naar Luna, “Wat ik weet van Zara en Harry, is dat die altijd een vrolijke snoet brengen. Ik hoop dat deze missie dat ook zo houdt, ondanks de zwaartekracht ervan.”

Karl en Luna kijken naar hem en knikken, om zich dan weer naar het vijftal te draaien.

Jack zet een pas bij om voor de anderen uit te komen als hij het drietal begroet, “Luna, Karl, Elvis, welkom, goed dat jullie op tijd zijn.”

Karl lacht hardop, en wijst dan met zijn duim naar achteren, waar het schip staat, “Tja, we kunnen niet achterblijven, deze reis is te belangrijk en spannend.”

Jack knikt instemmend, “Dan gauw naar binnen, ik wil in de eetzaal de volledige missie met jullie doornemen.”

En daarmee loopt de hele stoet, met Harry en Zara voorop naar binnen, en in een rechte lijn naar de eetzaal en keuken, Jack kijkt hen aan, “Jullie zijn al op het schip geweest.”

Zara en Harry knikken, en Zara antwoordt, “Ja, gisteren, even kijken hoe anders het was dan de Stellaire Zwaan.”

Jack schiet in de lach en spreidt zijn armen, “Ja, een transportschip of consulaire schip, daar zit een enorm verschil, al is het alleen al op luxe. Die hebben we hier vrijwel niet.”

Harry schudt zijn hoofd, “Oh jawel hoor kapitein, het is iets kleiner, maar alles is aanwezig wat we ook op de Zwaan hadden. Nou ja, met uitzondering van de luxe kamers voor diplomaten.”

Jack kijkt rond naar de keuken en eetzaal, “Als je het zo bekijkt, valt het allemaal wel mee.”

Zara lacht terwijl ze naar de lange donkere gang wijst, “Behalve voor mij, ik moet voor onderhoud steeds dat gat in om bij de motoren te komen. En aangezien deze motoren toch net weer anders zijn dan die van eerdere schepen, zal ik er wel vaker heen moeten.”

Logan kijkt de gang ook in, “Misschien kunnen we de verlichting wat feller maken, dan lijkt die gang niet op een goedkope horrorfilm.”

Zara en Harry lachen, en Harry antwoordt, “Exact dat zeiden wij gisteren ook.”

Jack kijkt tussen de drie, en knikt instemmend, “Kunnen jullie kijken of daar iets mee te doen is? Wel mooi dat jullie al kijken naar oplossingen van het geheel.”

Chen kijkt ook naar de gang, en dan naar Zara, “Ik ben op de fiets naar de ruimtehaven gekomen, misschien kan ik dat ding in de gang zetten, dan men je daar veel sneller.”

Jack kijkt Chen vragend aan, “Hoe snel kan je de fiets hier hebben?”

Chen kijkt op naar Jack, “Kwartiertje lopen, tien minuutjes terugfietsen of zo?”

Jack knikt, en kijkt naar alle teamleden, “Prima, ga maar halen als je het niet erg vindt.”

Chen rent naar de uitgang, en voordat ze verdwijnt uit het schip roept ze, “Anders had ik het niet voorgesteld.”

Harry lacht, en loopt naar de keuken, “Eens kijken of ik een roze koek heb voor haar als ze terug komt, altijd lekker na een korte inspanning.”

Zara lacht en kijkt naar de overige bemanning, “Ik hoop dat je van koek en dergelijke houdt, dat is iets wat terug blijft komen.”

Jack knikt, en kijkt naar Harry, die inmiddels een schaal met koekjes gevonden heeft, “Die koeken mogen geen inbreuk hebben op de voorraden, maar dat snap je.”

Harry lacht, de schaal met koekjes neerzettend, “Er moet er een overblijven voor Chen,” Hij kijkt dan naar Jack, “Komt helemaal goed, ik heb alles onder controle met etenswaren. Ik heb een horticultuurkamer naast de reserve onderdelen ruimte, en planten groeien daar erg snel. Als Karl wil, kan hij eens komen kijken om het in zich op te nemen.”

Karl knikt, en glimlacht, “Dat lijkt me geweldig, hoewel voorraadbeheer mijn werk is, doe ik dat niet vaak voor planten en zo.”

Harry legt een hand op zijn schouder en glimlacht, “Hoeft ook niet, ik regel dat zelf erg goed inmiddels, maar ik kan het je wel uitleggen als je komt kijken.”

Een klein half uur later komt Chen, met een rood gezicht van de inspanning terug met haar fiets, het is een eeuwenoud concept, een ‘omafiets’, geen poespas, accu of moeilijke technische dingen, maar gewoon een degelijk apparaat dat het altijd doet. Die fietsen bestaan inmiddels al meer dan elfhonderd jaar in dezelfde vormgeving, maar als iets goed is, hoeft daar geen verbetering op.

Chen zet de fiets aan het begin van de gang, en klemt het in met het stuur tussen muur en handrailing. Daarna loopt ze de eetzaal weer in, kondigt haar terugkeer aan en na aanwijzing van Harry, pakt met een lach een roze koek, “Oh, die zijn lekker. Dank je Harry.”

Harry knikt met een glimlach, en dan begint Jack met zijn informatie distributie, “Oké, we zijn weer compleet, en omdat we over een kleine twee uur opstijgen, moeten jullie wel weten hoe get gaat verlopen.”

Logan kijkt hem aan, “Voor zover je het kan regelen lijkt me, geen enkel plan overleeft eerste contact met de vijand, zoals het heet.”

Jack lacht en wijst naar Logan, “Dat is zo, maar voor nu, hebben we een reisplan.”

Harry pakt een notitieboek uit de borstzak van zijn bordeauxrode shirt, en schrijft het plan mee terwijl Jack uitlegt van de reis naar de Maan, dan Paxos, Zyphar, Caelum en dan Skorvia.

Na die uitleg, kijkt Jack nog eens naar Harry, dan weer naar de groep, “Wat ik dus wel heb geleerd, en dat is vandaag, en van onze kok, is om ruimdenkend te blijven, omdat je niet alle informatie heb, kan je niet te snel oordelen. Dus bedankt daarvoor, Harry.”

Harry kijkt op, een beetje verbaasd over zijn rol hierin, “Ik? Oh, nou, graag gedaan.”

Jack schudt zijn hoofd, “Ben je nu al vergeten hoe je mij daarbij hielp?”

Zara schiet in de lach, “Jack, je gaat nog wel leren dat Harry soms dingen zegt, die perfect in het moment passen, maar hij is daar dan niet vol over bezig.”

Harry kijkt dan naar Jack, dan naar Zara, en dan weer naar Jack, “Oh, je bedoelt van het gebrek aan schepen van de andere rassen? Dat moment?”

Jack knikt, lachend, “Ja, precies.” Dan kijkt hij naar de anderen, “Ik was boos in Jess Hordijk’s kantoor dat de andere rassen geen schepen vrijmaken voor deze missie.

Harry gaf tijdens de wandeling hierheen aan, dat ze al die containers wel klaar hebben om op te halen, ze hebben dan geen schepen, maar wij gaan toch die kant op.”

Karl kijkt naar Harry, dan naar Jack, “Ja, dat klopt wel dan, ze hebben wel hun best gedaan om voor ons bij elkaar de tweeëndertig containers klaar te hebben, wat voor ons makkelijker meenemen is.”

Chen kijkt dan geschokt naar Harry, “Oh, er staat buiten een busje met biobakken, blijkbaar voor jou.”

Harry glimlacht en knikt naar Zara, die samen met hem oploopt naar de uitgang, “Mijn planten zijn er, daarmee kan ik de horticultuurkamer volledig benutten.”

Karl en Elvis lopen ook mee, en Elvis legt zijn hand op Zara’s schouder, “Laat dit maar aan ons over.”

Zara schiet in de lach, en schudt langzaam met haar hoofd, “Je bent welkom om te helpen, maar Harry en ik doen het echt samen.”

Karl lacht hardop wat galmt door de lange gang, “Geweldig, een meid die weet wat ze wil, en wat ze gaat doen. Ik ben nu al gek op je eigenwijze persoonlijkheid.”

Als het viertal lachend bij de bus aankomen staat de achterklep al open, Elvis en Karl pakken de eerste container, die niet zo zwaar is, Zara en Harry pakken de tweede, waarna Harry de bus bedankt en wegstuurt naar de parkeerplaats.

Zo loopt het viertal, met Zara en Harry voorop naar de horticultuurkamer, een beetje meten en puzzelen, omdat het trapgat daar naartoe ook krapper is dan op een consulaire schip, maar na een kort gevecht met de zwaartekracht staan beide containers binnen.

Karl kijkt in het rond, en ziet veel planten al staan, en een lege hoek aan de andere kant, “Dit is wel een mooie ruimte, plek genoeg voor deze planten.”

Harry knikt met een glimlach, “Ja, hier hou ik de voorraad planten bij, met een

kweekvleesmachine in die hoek. Hoewel dat niet veel produceert, is het wel genoeg voor een dagelijks stukje vlees voor acht bemanningsleden.”

Karl kijkt naar de machine, en knikt begrijpend, “Het is niet als echte kip of varken, maar onderweg volstaat het wel.”

Harry knikt lachend, “Klopt wel, ik moet wel zeggen dat ik ook best vaak toch dit eet.”

Elvis staat erbij, en kijkt eigenlijk alleen naar de kisten die ze net boven hebben gebracht, “Maar als je al planten hebt, wat zit hier dan in?”

Zara kijkt naar Harry, die knikt naar haar, “Planten van Loptus, uit sterrenstelsel EGS-zs8-1.”

Elvis krijgt grote ogen, en kijkt weer naar de kisten, “Mag ik ze zien?”

Harry kijkt naar hem terwijl hij naast Karl staat bij de kweekvleesmachine, “Dat mag wel, maar later, ik moet eerst alles goed opstellen, als ze eenmaal goed staan, haal ik je op om eens te kijken.”

Elvis kijkt naar Harry, dan weer naar de kisten, dan weer naar Harry, “Ah oké, snap ik wel, die hebben natuurlijk een iets ander ritueel nodig om goed te functioneren.”

Zara lacht dan zachtjes, “Dan klopt, het gaat allemaal net even anders dan je gewend bent.”

Karl loopt dan naar Elvis en pakt zijn schouder, “Kon knul, dan laten we die twee even hun jungle afbouwen.”

Harry en Zara schieten in de lach, en Harry roept hen nog na, “Bedankt voor het sjouwen, we zien jullie zo beneden.”

Als de twee mannen weg zijn, loopt Zara naar een van de kisten, Harry naar de andere, en openen ze beiden het deksel, waarna een hele zwerm Luminoptera opvliegen uit de kist.

Harry ziet ze gaan en met een glimlacht zegt, “Sorry dat jullie zo lang opgesloten zaten, maar het moest even zo.”

De wezens dansen en geven een emotie dat het allemaal niet zo erg is, om daarna allemaal naar een specifieke plek in de horticultuurkamer te vliegen.

Harry ziet ze gaan, en ook Zara snapt inmiddels meer van de communicatie, en samen beginnen ze de planten een voor een uit de kisten te halen, waarna ze door de bijbehorende Luminoptera worden opgehaald en gebracht naar waar de plant moet komen.

Een klein half uurtje later staan alle planten goed op hun plaats, en landen de wezens op de planten, en verdwijnen vervolgens weer uit ons lichtspectrum.

Zara schiet in de lach, “Zo bijzonder, wij kunnen ze in hun rust staat gewoon niet zien, de natuur is toch een apart iets.”

Harry legt zijn arm om haar schouder, “Ja, we zien ze niet meer, maar ik voel tegenwoordig waar ze zijn. Misschien hebben ze dat op die manier zelf ook, dat ze

elkaar vinden door emoties, en niet zozeer door het lichtspectrum.”

Zara denkt daar over na, en knikt dan met haar hoofd, “Als ze in emoties communiceren, kan het inderdaad ook zo zijn dat ze zien via emoties, en niet visueel. Dat opent wel een hele andere manier van denken.”

“Misschien.” Antwoord Harry nadenkend, “Maar voor ons zal het alleen maar leren blijven, ons hele leven door. Maar goed, ook dat is niet erg.”

Zara kijkt hem even aan, en legt dan haar hoofd tegen zijn schouder aan, “Ik vraag me soms wel af wat er zou gebeuren als de hele wereld van de Luminoptera zou weten, en echt iedereen er eentje heeft.”

Harry glimlacht terwijl hij zijn kin op haar hoofd legt, “Dat zal zeker in de toekomst gebeuren, maar dat moet denk ik wel geleidelijk, als dat mogelijk is.”

Zara tilt haar hoofd op, “Ik denk dat we zo gaan lanceren, gaan de naar de controlekamer?”

Harry laat haar los en knikt, “Lijkt me handig, dan zitten we veilig in onze stoel als het zo ver is.”

Dan lopen ze samen de kamer uit, trap af, en via de keuken de gang in, en dan naar de controlekamer, waar iedereen al klaar zit en Jack hen aankijkt en zegt, “Zo, jullie komen toch ook mee?”

Zara lacht als ze in haar stoel gaat zitten, “We waren gewoon aan boord hoor. Dus je had sowieso niet zonder ons weggegaan.”

Jack kijkt naar de anderen, en begint, “Chen, start jij de motoren en plan een koers naar een lage baan om de Aarde. Elvis, jij mag nu goedkeuring vragen om te lanceren, dan gaan we beginnen met onze missie naar Skorvia.

Elvis opent een kanaal, als de motoren het schip laten trillen, “Ruimtehaven Waddinxveen, dit is Transportschip Orions Herinnering, wij vragen toestemming om op te stijgen, voor missie ‘Zonnevlam’.”

Het is even stil, dan komt een stem op de lijn, “Orions Herinnering, dit is Waddinxveen, jullie hebben toestemming om op te stijgen, goede reis.”

Dat horend, zet Chen de motoren aan het werk en het schip trilt hevig als ze van de grond komt en zeer snel stijgt.

Zara en Harry zien dit en Zara zegt, “Zo, dit is veel sneller dan de Zwaan.”

Jack lacht en kijkt naar Zara, “Ja, wij hebben sterke motoren om tweeëndertig containers te slepen, maar hebben nu niets, dus leeg kunnen ze het met de allergrootste eenvoud aan.”

Zara knikt terwijl ze stevig in haar stoel wordt gedrukt.

Binnen twee minuten wordt de buitenlucht al donkerder, bewijs dat de atmosfeer al een stuk dunner wordt.

“We gaan nu mach vier.” Meld Chen terwijl ze het schip rustig in de baan duwt waar

ze moet komen, “Over acht minuten gaan we snel genoeg voor de lage baan.”

Jack knikt en instrueert Elvis, zodra we in de baan zijn, het juiste pad te kiezen voor de verbranding naar de Maan.

“Zodra we in de baan zijn, “Begint Chen, kijkend naar haar monitors, “vijftien minuten later, komt de maan in zicht en kunnen we gaan.”

Elvis laat de computer het narekenen, en komt tot dezelfde conclusie, “Goed geschat, Chen, veertien minuten en drieënveertig seconden, en dan tweeëntwintig seconden branden op vijfenzeventig procent stuwkracht.”

Jack wijst iedereen erop nog te blijven zitten, in ieder geval tot de verbranding naar de Maan in afgerond.

Nadat het schip in een baan om de Aarde is belandt en de motoren worden gestopt, wachten ze nog bijna een kwartier, waarna de vervolgverbranding plaatsvindt, en het schip de weg naar de Maan inzet.

Elvis sluit zijn monitor, “Over zeven uur en drieënveertig minuten zijn we bij de maan, dan moeten we de retro verbranding inzetten om in een baan te komen.”

Harry staat op en gaat naar de keuken, “Als ik toch bijna een hele dag heb, maak ik wat te eten.”

Jack knikt instemmend, “Goed plan, Harry. Elvis, kan jij contact leggen met Maan autoriteiten, we moeten weten waar we de containers ophalen. Geen haast, na het eten kan ook nog.”

Elvis knikt begripvol, “Prima, dan doe ik het na de lunch.”

Zara staat op en beweegt naar de deur, met Chen dicht achter haar aan, Ik hoorde van Milo dat Harry echt lekker kookt, ik ben echt benieuwd.”

Zara slaat haar arm om Chen heen met een lach, “Oh, Chen, jij gaat een heerlijke reis tegemoet.” En samen lopen ze rustig naar de keuken, waar Harry bezig is, zijn handelingen zijn vol zelfvertrouwen, gecalculeerd en vliegensvlug, “Hoi dames, het is nog niet klaar hoor. Het enige wat ik klaar heb zijn warme broodjes.”

Zara lacht terwijl ze bij hem komt staan, “Ik kan wel wachten, maar Chen heeft honger en heeft blijkbaar van Milo wat goede berichten gehad.”

Harry schiet in de lach, ondertussen verder gaand met koken, “Ja, dan nog is het niet klaar, je zal echt even moeten wachten Chen.”

Chen schiet ook in de lach en gaat weer naast Zara staan, “Dan gaan we gewoon kijken naar hoe jij werkt, tot het wel klaar is.”

Zara schiet ook in de lach en kijkt naar Harry, “Het lijkt erop dat je meer fans krijgt in de keuken.”

Harry lacht, roerend in de pannen zonder ernaar te kijken, alsof hij aanvoelt waar alles is, “Geen probleem, misschien moet ik hier een tribune neer gaan zetten, dan kan iedereen kijken.”

Zara kijkt naast haar, ziet dat er niet veel ruimte is tussen de keuken en de eetzaal, “En waar wilde je die dan neerzetten?”

Harry wijst naar de eettafel, een lange tafel voor vier personen per kant, “Gewoon die dichterbij halen, bankje ervoor, tafel er achter, en alle fans kunnen zitten.”

Chen lacht om deze interactie, en zegt met een grijns, “Of je stelt een camera op, gewoon hier op de balie, en die stream je dan naar alle schermen aan boord.”

Harry schiet in de lach en kijkt naar Chen, “Mooie oplossing, kijk, die creativiteit kunnen we wat mee. Scheelt ook weer slepen met het meubilair.”

Zara en Chen kijken elkaar even aan en lachen met hem mee, en Zara zegt met een lach, “Je blijft onverbetterlijk, Harry.”

Toch blijven beiden kijken naar zijn kookkunsten, en korte tijd later laat Harry een pan met wat lijkt op een grote omelet leeg glijden in een grote schaal.

Hij pakt dan de verse broodjes erbij en vult deze perfect met de heerlijke vulling.

Als hij zestien broodjes klaar heeft, kijkt hij naar Chen, “Als jij de anderen even roept, dan heeft iedereen er twee.”

Chen rent meteen weg, vol onder de indruk van zijn kunde en Zara lacht, “Ze ruiken heerlijk, ik heb nu al trek gekregen. Waren dit al meteen de laatste eieren?”

Harry lacht, en wijst naar een doos achter zich, “Nee hoor, we hebben een doos van driehonderdzestig stuks, en ik heb er nu een twintigtal gebruikt, dus we hebben nog even.”

Zara lacht, en pakt alvast een broodje, “Die doos zal een week of drie meegaan denk ik?”

Harry pakt er ook een, “Zo iets denk ik, dus we moeten dooreten, vandaag nu al de eerste.”

Dan komt Chen weer binnenlopen en beweegt zich recht naar de schaal broodjes, “Twee zei je toch?” Harry knikt, en neemt een hap van zijn broodje.

Chen pakt er direct twee, en de eersten komen al binnen achter haar aan, beginnend met Logan en Luna, dan Jack en Karl, waar Jack zegt, “Zodra iedereen heeft gehad, breng ik de broodjes voor Elvis naar hem toe, hij houdt de monitors in de gaten voor de vlucht naar de Maan.”

Harry pakt dan een bordje en legt er twee van de broodjes op, en loopt de keuken en eetzaal uit, naar de controlekamer, waar Elvis enigszins achterover leunt, “Elvis, ik heb een paar broodjes omelet voor je.”

“Oh lekker, bedankt.” Antwoord Elvis als hij rechtop gaat zitten, “Ik heb al wel trek, ook al zijn we pas net weg.”

Harry zet het bord neer, en de geur van gebakken ei met een kruidige vulling maken hem alleen maar hongeriger. Harry neemt afscheid en gaat terug naar de keuken.

Daar aangekomen, ligt alleen het laatste broodje er nog, hij kijkt naar de groep aan tafel, “Heeft iemand nog trek?”

Ze knikken allemaal, en Zara zegt dat het zijn eigen broodje is, waarop hij lacht en zegt, “Ik kan eten zodra ik trek heb, dit is mijn keuken. Maar als iemand deze nog wil, verloot jij hem onder de deelnemers?”

Zara lacht en pakt een servetje en haar potlood, en schrijft iets op, en stopt het in haar broekzak. Dan kijkt ze naar iedereen aan tafel, “Jullie hebben hem gehoord, ik heb een cijfer opgeschreven op het briefje, het is een getal tussen nul en honderd. Die nul en honderd vallen er dus niet bij. Ik ga met de klok mee en begin links van mij.” En kijkt daarmee naar Luna.

Na enige keren de groep rond, komt de beurt bij Chen, die het goede cijfer noemt, Zara laat het briefje zien en Chens gezicht licht op, “Wow, ik heb gewonnen?”

Zara knikt en schuift het broodje langs Karl, die het verlekkerd nakijkt terwijl het naar Chen gaat. Zara lacht naar hem, “Volgende keer beter Karl, Chen heeft hem eerlijk gewonnen.”

Karl lacht een beetje alsof hij zich betrappt voelt, “Niet erg, zij moet er nog van groeien.”

En met zijn allen lachen ze met hem mee, en Harry komt alweer aanlopen met een klein bordje die hij op tafel zet. En erop liggen diverse koeken, appelkoeken, chocolade koekjes en stroopwafels, “Alsjeblieft, voor degenen die het broodje niet hebben gewonnen.”

Chen haar glimlach verdwijnt als sneeuw voor de zon als ze het bord met koekjes ziet, “Oh, alleen voor de verliezers? Ik lust ook een koekje hoor.”

Zara kijkt haar glimlachend aan, “Je kan dat broodje ook aan Elvis schenken, dan heb jij ook een koekje.”

Chen kijkt naar Zara, dan naar haar gewonnen broodje, en naar het bord koekjes, “Zo, dat is wel een moeilijke keus,” ze ijkt nog eens naar het broodje en de koekjes, “Maar dan kies ik wel voor om het broodje af te staan, want een appelkoek blijft toch een van de lekkerste koekjes.”

Daarmee staat ze op met het broodje omelet, en rent de eetzaal uit, zo naar Elvis, die net zijn laatste broodje op heeft, “Hoi Elvis, ik zit met een dilemma, en hoop dat jij mij ermee wilt helpen.”

Elvis kijkt naar Chen, en naar het bord, “Houdt dat in dat ik een derde broodje kan eten?”

Chen lacht terwijl ze zijn blik volgt naar het broodje, “Dat wel, maar er is meer, degene die dit broodje eet, krijgt geen koekje, er liggen appelkoeken, stroopwafels en chocoladekoekjes.”

Elvis schiet in de lach, “Oh, Harry is er een. Maar ik ben zelf niet zo van koeken, dus

als ik mij mag opofferen voor dat broodje, kan jij een koekje eten.”

Chen schiet in de lach en schuift het broodje naar hem toe, “Dank je Elvis, je bent mijn redder in nood.”

Elvis accepteert het bord, en knikt naar Chen, “Graag gedaan, maar in mijn ogen zijn we beide winnaars, want deze broodjes, ”Hij pauzeert even terwijl hij hem grondig bekijkt, “die zijn niet te vergelijken met broodjes thuis.”

Chen glimlacht vriendelijk terwijl ze zich langzaam terug begeeft naar de eetzaal. Eenmaal aangekomen, ziet ze het bord niet staan, en haar glimlach verdwijnt volledig, “Hebben jullie alles al op?”

Logan draait dan het bord achter zijn rug boven tafel en iedereen schiet in de lach, en hij zet het bord op tafel.

Chen gaat weer zitten, een beetje beduusd, “Ik dacht echt even dat alles op was, en ik helemaal niets had.”

Zara stopt met lachen en legt haar arm over Chens schouder, “Chen, je zult nooit zonder zitten, als je Harry vraagt om een specifiek koekje, toetje of maaltijd, zal hij, zolang de voorraad strekt, exact maken wat je vraagt.”

Chen lacht lichtjes, “Ik zal dat onthouden. Maar voor nu..” Ze pakt een appelkoek met een grijs en gaat achteroverzitten op het bankje.

Na de lunch komt Elvis over de intercom, “Kapitein Blade, de Maan heeft geantwoord, we kunnen de containers ophalen naast mijn station Bèta. Harry, die broodjes waren magisch, dank je.”

Jack loopt naar de controlekamer en ziet dat Chen al weer op haar plaats zit, “Jack, onze containers staan heel exact opgesteld, we kunnen zo overkomen en ze in één beweging allemaal koppelen.”

Karl kijkt naar het digitale manifest en vult Chen aan, “De beheerder heeft het goed gedaan, de lading is zodanig opgesteld dat we die niet hoeven te corrigeren als we eenmaal weer op weg zijn.”

Jack knikt naar Karl, “Goed werk, Elvis, bedank de beheerder voor zijn goede werk, dit had hij niet hoeven doen, maar het maakt het voor ons echt eenvoudiger.”

Elvis knikt en stuurt het Maanstations beheerder een dankbericht voor zijn goede werk.

Korte tijd later komt het schip, handig bestuurd door Chen langs de containers, en stopt parallel, en blijft er kort naast hangen op tien meter hoogte.

Karl staat in de gang, waar hij bij het eerste containerpunt, een paneel heeft weggehaald, waar achter een raam zat, en hij loodste Chen voorzichtig dichterbij de containers, tot ze ermee in aanraking kwam. Daarna haalde Karl een hendel over en door de hele gang was een luide klap te horen, “Alle containers zijn aangesloten kapitein, acht stuks in totaal, twee met waterstof scheppen, drie met rantsoenen van